

Mieczysław Jastrun

Csak most

(Teraz dopiero)

Nem akartam az évszázad görbe tükreinek tetszeni
és most mintha sietve testamentumot írnék
hanyagul az elégia sorai közé téve
tudom hogy írásom nem véd semmire való
olyan mint az élet egyszerű lélegzete
az élet fonalát nem gombolyítja
Most minden szemellenző nélkül körültekintve
eddig alig-alig észrevett nemlétet
érzek mintha érezni lehetne a nemlét realitását
utat engedve az ámító reményeknek
annak ellenére hogy engem alig érdekel
a leendő nemlét a gondolkodó anyaggal
az ostoba vak testtel költészetemmel
egyetemben –
Csak most tiszta szavaim lelkiismerete
a művészen túl fogant
tiszta költészetem csökönyös túlzásaival.

*

Nyári éj

(Noc letnia)

Rövidke nyári éj veled.
Villámfény. Hogy baktatott lassan az idő!
Szunnyadó fejed felett
Csillagokra és az elvadult kertre nyitott ablak.

Pillantásaim óvták az alvót virradatig.
A hajnal hasadásától felfénylett arcod,
Akár örvénynek mélyén, liliomszínben tündököltél
Majd kivilágosodott a néma ablak
A hajnal pírjára, madarak énekére
Fák lombjaival verdesve az ablaküveget.

És elmúlt a rövid nyári éj, el a szerelem és az ifjúság.

